

Bucuria

Bucuria

„O bucurie nespūsă și glorioasă" (1 Petru 1.8)

Ceea ce ne împiedică să ne bucurăm nu sînt greutățile drumului, ci o inimă împărțită. Cînd un creștin merge cu lumea, conștiința îi face reproșuri și, dacă întâlnește creștini duhovnicești, este nenorocit în tovărășia lor; de fapt, el nu este fericit în nici o parte.

Creștinismul nostru nu ar trebui să fie o religie de regrete, ci o bucurie necurmată a inimii.

„Bucurați-vă totdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (1 Tesaloniceni 5.16-17). Există o legătură mai intimă între aceste trei stări de suflet decît sîntem noi, în general, dispuși să gîndim. Bucuria crește totdeauna în proporție cu rugăciunea și cu mulțumițiile.

Acolo unde este voia lui Dumnezeu, este fericire. Domnul Hristos este bucuria mea, însă în ascultare de voia Lui pot să găsesc bucuria dragostei Sale. Pe acest drum descopăr în El izvorul bucuriei adînci și de nespus. El însuși este comoara mea.

De curînd am fost nespus de bucuros, însă de o fericire care mă făcea să nu fiu nimic, la gîndul că eram obiectul dragostei lui Dumnezeu. As fi vrut să am sentimente sfinte pentru El, însă gîndul dragostei Lui pentru mine mă inunda de bucurie și pace; iar pacea, asemenea unui fluviu, este un lucru foarte adînc.

Dau mai mare importanță păcii decît bucuriei. Mi-ar place să vă văd în stăpînirea, zi de zi, a unei bucurii mai adînci decît care să se arate; dar dacă Domnul Hristos este în adîncul inimii voastre, bucuria va fi profundă.

Necazul este un lucru bun, căci el are ca efect să ne aducă să găsim în Dumnezeu un izvor de bucurie mai abundent.

Adevăratul efect al unei bucurii reale în lucrurile lui Dumnezeu este de a ne dezbrăca de „eu" și de a ne conduce să gîndim foarte puțin la noi înșine.

Apostolul îi îndeamnă pe creștini să se bucure (Filipeni 4.4): ei dau astfel mărturie despre prețul pe care îl are Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul.

„Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei care mă ascultă astăzi să fiți așa cum sînt eu, afară de lanțurile acestea!" (Faptele Apostolilor 26.29). Ce fericire și ce dragoste (căci în Domnul Hristos aceste două lucruri merg împreună) sînt exprimate în aceste cîteva cuvinte! Pavel, acest sărman prizonier bătrîn, disprețuit, uitat, ajuns la capătul slujbei sale, era un om bogat în Dumnezeu. Ani binecuvîntați erau cei petrecuți în închisoare! El putea să se dea ca model de om fericit, căci bucuria îi umplea inima.

Dacă Pavel plîngea gîndindu-se la mulți care, numindu-se creștini, se purtau ca vrăjmași ai crucii, el se bucura totdeauna în Domnul (Filipeni 3.18 și 4.4). În El se găsește o fericire pe care nimeni nu o poate strica. Nu indiferența în fața durerii este cea care ar putea să ne împiedice să plîngem, ci există în Domnul un izvor de bucurie care merge lărgindu-se în întristare, din pricina caracterului Său neschimbat. El este, în Sine însuși, singurul izvor infinit de curat. Numai cînd bem din acest izvor putem să-i iubim pe alții. Dacă dragostea noastră pentru ei nu-și are izvorul în Dumnezeu, pierdem ceva din El însuși. Cînd sîntem curățiți de toate celelalte bucurii, cea care vine de la El rămîne în toată prospețimea ei.